

[Ole Bjørn Kraft.]

sikre deres børn muligheden for en tilværelse, der ikke er fattigere og med mindre udsigter end den, der hidtil har været europæiske slægter beskåret. Det er nødvendigt at erkende, at dette mål, som vi er lige så interesserede i som alle andre demokratiske stater, kun kan nås ved samarbejde. Det er nødvendigt, at vi erkender og ser det faktum i øjnene, at de enkelte lande — og det gælder da i første række de små lande — ikke længere er i stand til ved egen kraft, økonomisk og militært, at løse de opgaver, som folkenes velfærd og tryghed må kræve løst. Hvis vi ikke vil erkende det, hvis vi tror, vi kan blive ved med at isolere os, hvis vi tror, hver enkelt stat kan ligge for sig og søge at løse sine opgaver, lukker vi øjnene for 1949's virkelighed i Europa. Det, vi skal tage stilling til, bliver derfor, om vi vil være deltagere i dette store demokratiske fællesskabs bestræbelser, i hvilken udstrækning og i hvilken form vi vil og kan tilbyde vort medlemskab og yde vort bidrag, eller om vi af frygt for den risiko, der jo altid følger med at tage et standpunkt og betræde en ny og ukendt vej, vil vælge at forpuppe os i isoleringens ensomhed.

Jeg tror, det vil være en fejl at regne med, at man her kan dele opgaverne og fællesskabet. Det er vel ikke på forhånd givet, at samarbejdet må finde sted i den samme form, og at der ikke kan være nuancer i omfanget og udstrækningen af samarbejdet, men der må være sammenhæng i bestræbelserne; de må være udsprunget af en fælles vilje til at nå de fælles mål. Det er simpelthen en forudsætning for, at samarbejde kan ske med den tillid, der altid er en nødvendig forudsætning for samarbejde, såvel mellem mennesker som mellem stater.

Det er i lys af dette grundsynspunkt, at det konservative folkeparti har set det sikkerhedsproblem, der foreligger for de skandinaviske lande i dag, og som de alle må erkende er et andet, end vi tidligere har været stillet overfor.

Vi har ofte fra mit partis side opfordret til, at de skandinaviske lande søgte at sikre deres fred i fællesskab. Vi gjorde det også før krigen, og det er vor overbevisning, at var denne vej blevet betrådt forud for den sidste krig, ville vore muligheder have været langt gunstigere, end de viste sig at være. Dengang havde landene dog en vis grad af militær udrustning og adgang til at forøge den. I dag er spørgsmålet om tilvejebringelsen af den nødvendige materielle udrustning af enhver art, og tilvejebringe den medens tid endnu er dertil, et yderligere problem

til de mange andre foreliggende. Vi betragter derfor også nedsættelsen af den skandinaviske forsvarskomiteé som en betydningsfuld og meget lykkelig beslutning, og vi anerkender, at den danske regering har gjort en særlig indsats for at nå til dette resultat. Denne komité's arbejde vil — hvorledes det end kommer til at gå — i fremtiden være af den største værdi. Dette arbejde har understreget en kendsgerning, som vi for fremtiden stedse må holde os for øje: at et militært samvirke mellem de tre lande, når hvert af dem vil påtage sig byrden ved at gennemføre forsvarsordninger på linie med, hvad Sverige allerede har tilvejebragt, vil være en betydningsfuld styrkelse af landenes mulighed for at kunne møde et angreb. Det var derfor også en beslutning af fremtidig værdi, da landenes ansvarlige ledere i Karlstad i princippet gav tilslutning til tanken om det skandinaviske forbund. Karlstad-mødet måler den vej, de skandinaviske lande og folk er gået fra 30ernes defaitistiske afrustningsprogram og neutrale isolering til en erkendelse af forsvarrets nødvendighed og en tilkendegivet vilje til også at bringe de økonomiske ofre, der er nødvendige for at gøre forsvaret til en realitet.

Såvel den skandinaviske forsvarskomiteés beretning som planen fra Karlstad-mødet har nu givet os et sagligt grundlag, ud fra hvilket vi kan træffe vore beslutninger. Det er nødvendigt, at vi i den debat, som vi fører her i dag, og som vi vil komme til at føre i de næste uger, fastholder de kendsgerninger, som beretningen fra forsvarskomiteen og Karlstad-mødet har lagt foran os, hvis det da er vor vilje at nå til beslutninger, der vil betyde en virkelig og ikke blot en formel styrkelse af vor sikkerhed.

Jeg vil nævne nogle af disse kendsgerninger, som vi lægger vægt på, fordi de er udgangspunktet og grundlaget for mit partis holdning til de problemer, vi nu er stillet overfor og formentlig meget snart skal tage endelig stilling til.

Den første kendsgerning er den, at et udbygget skandinavisk forsvarsforbund, hvor alle de tre lande har bragt deres forsvar i orden, vil være en væsentlig styrkelse af deres samlede mulighed for at møde et angreb, selvom man må erkende, at det er vanskeligt at vurdere, om dette skandinaviske forbund vil være i stand til at hindre til eksempel en forholdsvis hurtig besættelse af dele af Danmark. Man må se Skandinavien som en helhed, og man vil ikke kunne afvise, at selv et skandinavisk forsvarsforbund vil være tvunget til, måske endogså forholdsvis hurtigt, at opgive væsentlige